

# Nieuwsbrief 19 april 2020.

---

Twee verklaringen van de ZCTU

i.v.m. de lockdown vanwege Corona:

## BETALING VAN SALARISSEN VAN PRIVATE SECTORWERKNEMERS TIJDENS LOCKDOWN

Het Zimbabwe Congres van Vakbonden (ZCTU) is verontrust door berichten in de media die zijn toegeschreven aan de minister van Openbare Dienst voor Arbeid en Maatschappelijk Welzijn Paul Mavima dat de regering werkgevers in de particuliere sector niet zal dwingen hun salarissen door te betalen tijdens de COVID-19 nationale Lockdown. (*hieronder meer*)

i.v.m. de 40e onafhankelijkheidsdag (18 april):

*in een uitgebreide verklaring schetst de ZCTU dat deze onafhankelijkheidsdag wordt overschaduwd door de COVID 19 crisis, maar dat het land allang is een crisis verkeert waarbij de werknemers en burgers van het land getroffen worden, omdat een kleine elite de rijkdommen van het land inpikt. De economische omstandigheden voor de bevolking zijn zelfs slechter dan onder Ian Smith. (Hieronder de hele verklaring).*

---

## BETALING VAN SALARISSEN VAN PRIVATE SECTORWERKNEMERS TIJDENS LOCKDOWN

Het Zimbabwe Congres van Vakbonden (ZCTU) is verontrust door berichten in de media die zijn toegeschreven aan de minister van Openbare Dienst voor Arbeid en Maatschappelijk Welzijn Paul Mavima dat de regering werkgevers in de particuliere sector niet zal dwingen hun salarissen door te betalen tijdens de COVID-19 nationale Lockdown.

De ZCTU merkt op dat de opvattingen van de minister de levensomstandigheden van de meeste werknemers waarschijnlijk zullen aantasten en hun situatie zullen verslechteren. In plaats van werkgevers aan te moedigen om door te betalen, geeft de minister hen de ruimte om niet te betalen. De meeste bedrijven zullen de woorden van de minister overnemen en hun verantwoordelijkheden ontwijken.

We zijn al geïnformeerd over gevallen van werkgevers die weigeren hun werknemers te betalen tijdens de sluiting en van anderen die werknemers dwingen hun verlofdagen op te nemen.

COVID-19 is een internationale en nationale ramp en iedereen moet zijn of haar rol spelen. Als werkgevers niet in staat zijn om werknemers te betalen, moet de regering de werknemers compenseren. Dit is wat andere regeringen doen.

De regering mag het leiderschap en haar verantwoordelijkheid niet uit de weg gaan. Het moet

een regelgevende rol spelen bij vraagstukken op het gebied van arbeidsverhoudingen, zowel in de openbare als in de particuliere sector. De enige gevolgtrekking die we uit dergelijke verklaringen trekken, is dat de meeste topfunctionarissen van de regering, inclusief ministers, aandeelhouder zijn in de meeste bedrijven en er dus baat bij hebben als werkgevers niet worden aangemoedigd om lonen te betalen tijdens de sluiting.

Japhet Moyo  
SECRETARIS-GENERAAL  
15 april 2020

## ZCTU-VERKLARING TER GELEGENHEID VAN ZIMBABWE'S 40e ONAFHANKELIJKHEIDSDAG

Vandaag, 18 april 2020, viert het Zimbabwe Congress of Trade Unions (ZCTU) samen met de rest van de Zimbabwanen het 40-jarig onafhankelijkheidsjubileum van het land. We erkennen en waarderen de betekenis van deze geweldige dag voor alle Zimbabwanen en in het bijzonder de rol die vrijheidsstrijders en de massa's spelen om dit land te bevrijden van de kwaadaardige blanke minderheidsregering.

Helaas vieren we onze 40e onafhankelijkheid met nu anders en op een sombere toon. De gebruikelijke bijeenkomst, pracht en praal zal er niet zijn, aangezien het land en de wereld in het algemeen in de greep zijn van de dodelijke Covid 19-pandemie, die het land heeft gedwongen om in sluiting te gaan om de verspreiding van het virus tegen te gaan.

Terwijl we deze belangrijke dag herdenken en ook de principes van de onafhankelijkheidsstrijd volgen, stellen we met droefheid vast dat de burgerij alleen politieke onafhankelijkheid heeft verworven. Alle andere vrijheden zoals economische vrijheid, het recht op vergadering en vereniging blijven een luchtspiegeling. De meerderheid van de burgers zit nog steeds onder het juk van sociaal-economische onderdrukking en heeft geen toegang tot de fundamentele vrijheden en rechten.

Voor miljoenen arbeiders en burgers heeft 40 jaar onafhankelijkheid geen positieve mijlpalen opgeleverd. Werknemers en burgers hebben de afgelopen jaren met moeilijke tijden te maken gehad. De levensstandaard voor een gewone Zimbabwaan is de afgelopen 40 jaar verslechterd in vergelijking met de periode vóór de onafhankelijkheid. Een gewone arbeider tijdens het koloniale tijdperk had een betere economische levensstijl dan de huidige arbeider. Onafhankelijkheid, die een volledig pakket moest zijn, bleek maar een klein brokje. Het is een schandelijke en inderdaad ernstige aanklacht voor ons leiderschap dat mensen met nostalgie en genegenheid terugkijken op de vroegere jaren van de betere economische omstandigheden van Ian Smith, ondanks Smiths onderdrukkende en racistische heerschappij.

Gewone Zimbabwanen hebben de afgelopen 40 jaar geprobeerd zichzelf te bevrijden van de ketenen van armoede. Basisvoorzieningen zoals water en elektriciteit zijn moeilijk te verkrijgen en de infrastructuur vervalt in een angstaanjagend tempo. De meeste buitenwijken van de stad ontvangen minder dan drie dagen per week water terwijl ze meer dan 18 uur zonder elektriciteit per dag zijn. Onze wegen zijn allemaal kuilen en niet meer berijdbaar, ziekenhuizen verkeren in een slechte staat en scholen hebben niet voldoende lesmateriaal om te leren.

Slechts een handvol individuen en hun families genieten van de 'vruchten van onafhankelijkheid'. De kleine elite-minderheid die de Rhodesiërs heeft vervangen, heeft de staat veroverd en plundert de natie door corruptie.

Corruptie, geweld, angst, gewelddadigheid, ontbering, segregatie, ongelijkheid en repressie zijn aan de orde van de dag. De wetten van het land worden niet volledig gehandhaafd om arbeiders en burgers te beschermen. Onze werkomgeving is geleidelijk verslechterd vanaf de onafhankelijkheid. Werknemers in de formele en informele sector lijden onder repressieve en kapitalistische wetten die hen ervan weerhouden hun rechten volledig uit te oefenen.

Repressieve wetten zoals de MOPA en AIPPA zijn nog steeds van kracht en de burgerlijke vrijheden voor de meeste Zimbabwanen blijven achter slot en grendel. De nieuwe dispensatie verscherpt de repressie, de militaire schietpartijen van 1 augustus 2018 en januari 2019 laten zien dat we geen centimeter verwijderd zijn van de Rhodesische situatie. De 'nieuwe dispensatie' realiteit worden en voelbaar zijn door tastbare hervormingen die ze beloofden toen ze met hulp van het leger de macht grepen.

De ZCTU is van mening dat de onafhankelijkheidsstrijd werd gestreden om alle Zimbabwanen te bevrijden en gelijke kansen te bieden, maar dat blijft een droom voor de meerderheid.

De afgelopen jaren zijn arbeiders onderworpen aan harde kapitalistische realiteiten. Lonen en salarissen zijn uitgehold, monetaire beleidsveranderingen hebben arme arbeiders nog meer verarmd en slavenlonen zijn aan de orde van de dag.

Bezuinigingen, het ontslaan en schorsen van arbeiders die hun rechten uitoefenen, is ook een aanfluiting voor onze onafhankelijkheid en vrijheid. Vakbondsleiders zijn gearresteerd en lastiggevallen voor het uitvoeren van hun bonafide taken.

Pesten van arbeiders in de informele economie door de politie en lokale autoriteiten met behulp van koloniale wetten blijft na 40 jaar onafhankelijkheid een feit. De regering reageert traag op de situatie en accepteert de realiteit niet dat er meer mensen (meer dan 90%) overleven door informele economische activiteiten en dat zij als regering de wetgeving moeten vormgeven om dergelijke activiteiten mogelijk te maken. De vrijheid op de werkplek is niet gerealiseerd, de weinige verworvenheden die snel na de onafhankelijkheid zijn behaald, zijn weer weggenomen.

De natie kampt met ernstige werkloosheid en er zijn onnodige belastingen opgelegd aan werknemers en burgers, met name de transactionele belasting van 2%. Onze regering heeft niet gereageerd op de eisen van arbeiders. Het loon blijft begrenst terwijl de bescherming van de werknemers wordt afgebroken. De situatie is verergerd door de pandemie van Covid 19, waarbij de meeste werknemers en burgers zijn opgesloten en de regering en werkgevers negatieve signalen geven over de bescherming van werknemers, de toekomst is somber en onvoorspelbaar.

De donkere 'Covid 19' -wolk die boven Zimbabwe hangt, bedreigt banen, inkomens en het fundamentele overleven van burgers. Werkgevers geven aan niet bereid te zijn werknemers te betalen tijdens de afsluiting, terwijl de regering schaamteloos weigert de werknemers te helpen. De basisrechten worden aan hun laars gelapt door de politieautoriteiten tijdens de sluitingsperiode, aangezien burgers in de rij om toegang te krijgen tot mmealie-maal en andere voorzieningen dagelijks worden gepest.

Nu we onze vrijheid vieren, is het hoog tijd dat we een betere erkenning zien van de bijdrage van werknemers aan de economie van Zimbabwe door hun arbeidsomstandigheden en bestaansmiddelen te verbeteren. In de nasleep van de coronaviruspandemie moet de regering meer doen en voor de burger zorgen. Er moeten vangnetten aanwezig zijn als de burgers de lockdown-voorschriften moeten naleven. Basisgoederen moeten in alle gebieden gemakkelijk verkrijgbaar zijn tegen betaalbare prijzen, zolang burgers zich niet kunnen verzamelen omdat ze zichzelf zouden blootstellen aan het virus tijdens het zoeken naar voedsel.

We roepen de autoriteiten op om ervoor te zorgen dat de beschikbaarheid van water, elektriciteit, vervoer en vooral gezondheidszorg een topprioriteit moet zijn om de gevolgen van de pandemie te bestrijden. Werkgevers van hun kant moeten verantwoordelijk handelen door veilige werkomgevingen te bieden en salarissen en toelagen te betalen.

Terwijl we de regering vragen om praktische modaliteiten in te voeren die de gezondheid en het welzijn van de gewone burger beschermen, roepen we arbeiders en burgers op om de gezondheidsvoorschriften in acht te nemen en mee te werken in de strijd tegen het coronavirus. Laten we allemaal deze pandemie bestrijden alsof het onze laatste strijd is. Overwinning op de pandemie is de enige manier om de hefboomen van de economie te openen.

Terwijl we 40 jaar onafhankelijkheid vieren, groet de ZCTU alle arbeiders in de frontlinie van de strijd tegen de pandemie van Covid 19 voor hun onschatbare dienst aan het land onder moeilijke omstandigheden. Dit zijn onze helden van vandaag die in dezelfde boot zitten als de vrijheidsstrijders, organisaties en individuen die hun bloed en zielen hebben opgeofferd om een onafhankelijk Zimbabwe mogelijk te maken.

Ondanks alle uitdagingen waarmee de arbeiders en de arbeidersbeweging worden geconfronteerd, verzekert de ZCTU dat ze standvastig blijft in het verdedigen van de rechten van arbeiders en burgers met alle noodzakelijke middelen. We zullen het tripartiete onderhandelingsforum blijven gebruiken om de problemen van werknemers aan de kaak te stellen, maar we zullen ons bewust blijven van het belang van de 'kracht van de eenheid van arbeiders', die we zullen aanroepen wanneer en zodra dat nodig is. Demonstraties en massa-acties zullen onze middelen zijn totdat de arbeiders volledig onafhankelijk zijn.

Terwijl we plechtig terugdenken aan onze strijd voor bevrijding terwijl we opgesloten zijn in onze huizen, roepen we alle belanghebbenden op om de visie van wijlen Hebert Chitepo, Joshua Nkomo, Josiah Tongogara en de massa vrijheidsstrijders die niet lang genoeg leefden om een onafhankelijke Zimbabwe te zien, op te volgen en te reflecteren op de Jewel of Africa van 1980; evalueren wat het vandaag zou kunnen zijn en werken aan herstel daarvan.

God zegene Zimbabwe. Gelukkige onafhankelijkheid. Gefeliciteerd! Makorokoto! Amhlope!

Japhet Moyo  
SECRETARIS-GENERAAL  
18 april 2020